

TERUGBLIK AFGELOPEN JAAR EN VOORUITBLIK TOEKOMST

12 augustus 1960

Goedenavond, vrienden.

Aan het begin van deze avond wil ik erop wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Het programma is hedenavond wat anders ingedeeld dan op andere avonden. Het afgelopen jaar is een in vele opzichten moeilijk jaar geweest. Ook heeft dit jaar ons vele geestelijke successen gegeven. Het volgende verenigingsjaar zullen er - naar wij menen - nog heel wat meer moeilijkheden en spanningen in de wereld zijn. Dit zal voor ons een taak betekenen, die zelfs zwaarder is dan in het afgelopen jaar, maar tenminste even bevredigend. Wanneer je grote verwachtingen koestert van de tijd, die komt, en tevens een moeilijke periode achter de rug hebt, neem je niet zonder verdriet afscheid van de periode die op aarde wordt afgesloten. Vandaar, dat wij op deze avond met meer dan het normale aantal sprekers tot u komen.

Verder heb ik nog enige opmerkingen, waarmee u hopelijk rekening zult willen houden. De eerste gelegenheid tot algemene vraagstelling zal worden gegeven op de 3de vrijdag in september a.s. U hebt misschien bemerkt, dat wij de algemene vraagstelling langzaam maar zeker aan het beknotten zijn. Hiervoor hebben wij voldoende redenen. Er is slechts een betrekkelijk klein aantal vragen van meer dan voldoende inhoud, waarnaast een groot aantal vragen wordt gesteld, waarvan de antwoorden reeds meerdere malen werden vastgelegd, zodat men een uitvoerig antwoord daarop in de geschriften van de Orde zal kunnen vinden. Verder verwachten wij zeer actief te zullen zijn om de mensheid op komende veranderingen voor te bereiden. Vandaar dat de nadruk in de komende perioden meer en meer op de door ons te brengen leerstof zal vallen en steeds minder aandacht kan worden besteed aan de eigen wensen van de aanwezigen, zoals dit tot uiting pleegt te komen in zelf gestelde onderwerpen en vragen naar keuze.

Als inleider van deze avond moet ik ook op het afgelopen jaar teruggrijpen. Men heeft ons wel een zeker alarmisme verweten, omdat wij vaak hebben herhaald: denk erom, de wereld moet worden voorbereid op het feit, dat zij voor zeer grote en ingrijpende veranderingen staat. Het is aan het einde van dit verenigingsjaar goed er op te wijzen, dat dit niet bedoeld is als een voorspellen van wereldoorlogen, onmetelijke rampen, of fabuleuze landingen en voertuigen uit Venus, Mars, of dergelijke oorden. De toestand, waarover wij spreken en ook in het komende jaar aandacht zullen moeten geven, vindt zijn aanzijn in de eerste plaats in de mensheid zelf. Er is een té klein begrip van broederschap, een te klein begrip van de werkelijke inhoud van het woord "gemeenschap". Zelfzucht en materialisme hebben de vorm van de huidige wereld bepaald. Met de materie alleen kan de mens niet leven. Wil de mens mens blijven en niet tot slachtoffer worden van zijn eigen creaties, dan zal hij ook in zichzelf door moeten dringen en een begrip moeten verkrijgen van de Goddelijke wereld, zoals die rond ons bestaat.

Het is niet eenvoudig de wereld te veranderen. Men kan de wereld van boven uit niet redden. Dat kan alleen van binnen uit geschieden, vanuit de mens zelf. Vele mensen laten zich alleen tot een werkelijk innerlijk streven bewegen, wanneer er ergens een stok achter de deur staat. U moet het ons niet kwalijk nemen, dat wij de bestaande toestanden en de daaruit voorkomende mogelijkheden als een dergelijke stok achter de deur beschouwen. Laat ons ter verduidelijking nog even de toestand op aarde bezien. Gebeurtenissen als in Congo, Z-Afrika, Indonesië, China, Vietnam, India zijn veelzeggend. Denk aan het optreden van bepaalde figuren in bv. Rusland, Amerika en Frankrijk. Let op toenemende verwarringen, die invloed uitoefenen in bv. Australië, Engeland, Frankrijk, en in vele staten van N-Afrika. Dergelijke tekenen moeten wij niet over het hoofd zien. Wij kunnen ons hier niet van af maken door met een schouderophalen te zeggen: "Dat alles is ver van huis. Ons zal dit wel onberoerd laten". Ik weet wel, dat de doorsnee Nederlander tot neutralisme is geneigd. Zijn instelling is internationaal. Hij meent, dat alle prettige verschijnselen van zijn tijd zich in het eigen land zullen manifesteren, zonder dat hij zich hiervoor moeite geeft, terwijl tevens al het hem onaangename bij de grens stil zal staan. Dit

is helaas niet waar. Er is immers geen sprake van een afzonderlijke reeks van verschijnselen, maar van een wereldomvattende tendens, waardoor het niet aannemelijk is, dat ook maar één enkel klein deel van de wereld uit dit gebeuren uitgesloten blijft.

Wij mogen dan ook wel stellen, dat in de laatste jaren overal de gemiddelde mentaliteit van de mensen minder prettig is geworden. In de eerste plaats hebben wij op aarde te maken met vele zeer jonge staten. Deze staten zouden wij, wanneer dit niet zo hatelijk klonk, misschien het beste met de term "barbaren" kunnen betitelen. Typisch hiervoor is - evenals voor alle primitieve of jonge volkeren en stammen - dat deze staten wel een goed besef hebben van de rechten, die hen in de wereld toekomen, maar gelijktijdig geheel geen begrip blijken te bezitten van hetgeen een ander dan terecht van hen in de wereld mag verwachten. Laat men zich door het gebeuren en de houding van die jonge staten sterk beïnvloeden, dan zijn in de komende tijd wereldoorlogen zeker niet onmogelijk. Beheerst men zich daarentegen, dan kunnen de oudere en meer beschaafde naties ook daar hun taak van beschavers en beschermers verantwoord blijven vervullen. Dit laatste kan niet geschieden door voortdurend te leraren en zich met de eigen zaken van de jonge staten te blijven bemoeien, doch kan worden bereikt door internationaal voor de jonge staten een juist milieu te scheppen. Eerlijk gezegd zie ik op het ogenblik liever jonge mensen in een bar zitten, dan jonge staten in de U.N.O. Deze instelling is voor jongere staten zeker niet het juiste milieu, waar hier teveel wordt gewerkt met veto's, dreigingen, afpersing, omkoping in diplomatieke zin. Een jonge staat zal al snel menen het voorbeeld van de grotere en oudere staten te kunnen volgen, zonder over de middelen of mogelijkheden te beschikken. Zij wordt daardoor horig en verliest de mogelijkheid tot een zelfstandige ontwikkeling. Dit is zeker voor een jonge staat, waarvan de burgers niet tot het nu de wereld overheersende ras behoren, geen goed begin.

Verder vinden wij op deze wereld vele mensen, die los geslagen zijn. Hun leven heeft geen werkelijke inhoud meer. Zij trachten zich uit te leven door het zoeken van sensaties. Daarbij zien wij evenzeer een zoeken naar overmatige snelheden, het gebruiken van narcotica en sterke dranken, als andere, hier niet nader te noemen uitspattingen. Het is voor het behoud van de wereld noodzakelijk, dat ook deze mensen wederom een houvast vinden. Mensen zonder geloof in God, zonder enig begrip van verantwoordelijkheid en verplichting, mensen, die niet meer in een eeuwigheid durven geloven, zijn als een sluipend vergif, dat de mensheid aantast. Wel vernietigen zij zichzelf, maar in dit proces vormen zij een groot gevaar voor alle anderen en zij zouden zo ook de wereld tot ondergang kunnen brengen.

Het is voor de mensheid noodzakelijk, dat zij leert een nieuwe mogelijkheid, een nieuw opgenomen-zijn te bieden aan hen, die hopeloos en lusteloos in een voortdurende toestand van spleen over deze wereld razen. Over heel de wereld is het vervullen van plichten en aanvaarden van taken de mens tot een last geworden, i.p.v. een recht te zijn. Toch is het recht te werken iets heiligs en vreugdigs. De mensen moeten weer leren de vervulling van hun leven en de ware vreugde van het bestaan te vinden in het vervullen van een taak. Indien de mens niet meer wil werken, en dit slechts zijns ondanks doet, is ook hier een oorzaak aanwezig, die tot ondergang en verval moet voeren.

Geestelijk gezien zijn er in de laatste 100 jaren nogal slagen gevallen. Nu is het heus niet zo erg dat een mens niet in een God wil geloven. Uiteindelijk zal hij moeten erkennen, dat die God bestaat en daarmee is de zaak afgedaan. Wanneer de mens het feit, dat hij niet aan een God gelooft of geloven wil, gaat misbruiken om daardoor zichzelf tot een soort Godheid te gaan verheffen, wordt de zaak ernstiger. Wanneer een mens niets van de geest wil weten, kunnen wij dit gevoegelijk terzijde stellen. Wanneer deze mens maar een eigen voorstelling heeft van hemelse krachten, is dit voldoende. Maar wanneer die mens slechts het demonische van de geest op de voorgrond brengt, zich hieraan steeds weer wijdt en aan het goede te weinig aandacht geeft, zal hij alles, wat voor mensen kwaad en demonisch is in de wereld, bevorderen. Dit laatste is voor het bestaan van mensheid en wereld zeer gevaarlijk. Onze waarschuwingen en betogen, waarbij op deze gevaren gewezen wordt, waarin wij u vragen aan uzelf te werken, berusten dus niet op een alarm slaan zonder reden. Ik weet wel, dat dergelijke lezingen en voordrachten voor sommigen onder u niet direct aangenaam zijn. Wij hopen, dat u ook dergelijke lezingen zult willen aanhoren. Al is het alleen maar, dat zij zo waar en zo noodzakelijk zijn.

Naast alarmisme heeft men ons ook wel verweten, dat wij trachten te actueel te zijn. Men meent, dat dit voor de geest niet past. Nu pogen wij inderdaad voortdurend actueel te blijven. De geschiedenis gaat snel in deze dagen. Een vooruitgrijpen op het gebeuren zou misschien menselijker zijn, doch wekt bij de mens vaak verkeerde verwachtingen en bevordert zijn honger naar sensatie. Pogingen, enkele jaren geleden gedaan, om regelmatig kleine prognoses en waarschuwingen van meer onmiddellijke en praktische aard door te geven, moesten - juist door deze sensatielust - worden gestaakt. Door steeds het laatste gebeuren mede te verwerken in onze betogen en steeds weer de aandacht op de laatste ontwikkelingen te vestigen, hopen wij u duidelijk te maken, wat zich op het ogenblik in de wereld afspeelt. Wanneer het ons enigszins mogelijk is, zullen wij u ook steeds de geestelijke achtergronden van dergelijke ontwikkelingen tonen. In de geest heeft ook elk van ons eigen inzichten en eigen visies. Maar allen tezamen zijn wij van één ding zeker: de mensheid moet zich veranderen, de beschaving moet een andere weg inslaan, dan wel ten ondergaan. Wij achten het van het grootste belang voor mens en geest, dat op deze wereld een innerlijke beschaving blijft bestaan. Ons actueel zijn is een pogen om, juist door aan de recente feiten te refereren, de mens duidelijk te maken, wat er in feite gebeurt en hem zo te bewegen tot een wijzigen van eigen leven, opdat althans de mens die ons aanhoort, in staat zal zijn de ergste fouten in het leven te vermijden.

Kort geleden moesten wij nog van enkele leden horen: "Soms was het wel zwaar". Soms gaan wij, zij het op technisch of esoterisch gebied, wel verder dan u met recht van ons zou kunnen verwachten. Maar u komt immers hier om te leren? Indien wij steeds maar weer aan het gemiddelde van de aanwezigen ons zouden blijven aanpassen, zouden de avonden voor u misschien prettiger, of gezelliger zijn, maar veel wijzer zou u niet worden. Het is niet in de eerste plaats de bedoeling, dat u het op deze avonden prettig en gezellig zult hebben, hoezeer wij een prettige en gezellige sfeer ook op prijs stellen. Het is de bedoeling, dat u leert.

De poging tot het geven van lering zal ons ook in de toekomst blijven voeren tot beschouwingen en tot onderwerpen, die u eigenlijk te zwaar en te lastig vindt. Onthoudt daarbij, dat u, indien u slechts 20%, dat is 1/5 van hetgeen op een avond wordt gesproken, kunt volgen en begrijpen, reeds goede resultaten mogelijk zijn, mits u het begrepen niet zonder meer in uw eigen wereldbeschouwing in tracht te passen. Dan kunt u meer leren tijdens een "moeilijke bijeenkomst", dan op een prettige avond, waarbij alles op het gemiddelde is afgestemd, waar u alles zo maar kunt begrijpen, zelfs indien een dergelijke avond langer zou duren, dan de avonden, die wij plegen te geven.

Wij zouden het prettig vinden, wanneer wij een groot gehoor zouden vinden in het komende jaar. Zelfs dit is noodzakelijk, wel is het van belang, dat u - als in het verleden - niet alleen komt om te luisteren, maar ook daadwerkelijk wilt streven naar een groter begrip voor anderen, een groter verdraagzaamheid, waar begrijpen moeilijk valt en een in de praktijk brengen van de naastenliefde t.o. alle schepselen.

Hiermede beëindig ik mijn inleiding en geef het woord over aan onze vriend Henri, die de volgende spreker zal zijn. Goedenavond.

Goedenavond, vrienden.

Ik had het idee, dat ik op deze avond niet op het appel ontbreken mocht. Men heeft mij toen gezegd: "Ga dan maar aan het begin, dan kun je tenminste niet te veel bederven". Zo hoort u mij dan op het ogenblik om een klein commentaar van mij te krijgen op hetgeen wij van u verwachten. Per slot van rekening is het wel aardig te zeggen: wij zijn leden van de "Orde der Verdraagzamen", maar de oude definitie blijkt nog al te vaak juist. Voor de mensen is de O.D.V. nogal te zeer een vereniging, waarin men voortdurend strijdt over de vraag, wie de meest verdraagzame is. Ook een ander gezegde blijkt nog al te vaak juist: voor vele mensen is het werken met de geest niets anders dan een vluchten in dromen om zo te ontkomen aan een werkelijkheid, die zij niet geheel aan kunnen.

Nu mag het waar zijn, dat wij maar kleine geesten en kleine mensen zijn, maar achter ons staat een Kracht. Toen ik nog leefde, verkocht ik eens mijn veters voor een pas geopend warenhuis. Ik verkocht de veters alleen per paar. Er kwam iemand, die slechts één enkele veter wilde hebben. Ik wees achter mij en merkte op: "Het spijt mij, meneer, maar voor dergelijke kleine

zaken moet u in mijn filiaal zijn". Ik kan mij voorstellen, dat u in het leven maar enkele en zeer bepaalde dingen kunt doen. Als men van u meer of minder wil vragen, dan mag u m.i. gerust op de krachten achter u wijzen en zeggen: "Ga maar naar mijn filiaal hier achter". Dit filiaal is dan de geest en de Kracht van de geest.

In zijn leven gebruikt de mens vele verschillende krachten, zelfs de kracht der illusie wordt, indien wij kijken naar de steeds groter wordende cosmetische industrie, een steeds ruimere plaats in de samenleving toegekend.

Wat wij nodig hebben is de werkelijkheid. Daarom zullen wij allereerst antwoord moeten geven op de vraag: wat kan redelijk van een gemiddeld mens worden verwacht? Wat kan een normaal en gemiddelde mens bijdragen tot een gezond worden van deze wereld?

a. Elke mens, die zich bewust is van de onvolkomenheden van deze wereld, dient zich te onthouden van het corrigeren van deze fouten bij anderen, terwijl hij tevens zichzelf dient te bevrijden van alle dingen, die hij als onjuist erkent. Mensen, die anderen willen corrigeren, maken immers veel te veel fouten, omdat zij geen tijd hebben eigen fouten te verbeteren, waar al hun tijd wordt besteed aan het nutteloos pogen anderen te verbeteren. Het is noodzakelijk en ook verstandig aan jezelf te werken.

b. Gedachten zijn krachten. De mens, die denkt, zendt iets uit. Hij beïnvloedt, ook wanneer de gedachten niet verder worden uitgesproken, op velerlei wijzen de anderen rond hem. Nu is het u onmogelijk tol te heffen op de gedachten van anderen. Uw eigen gedachten hebben wel degelijk een vaak grote invloed op anderen. Denk dus steeds zo goed mogelijk. Probeer steeds het beste van anderen te denken. Tracht altijd de zonnige kant van alle dingen te zien en u daarop te richten. Hoe meer wij ons bezig houden met het Licht, hoe minder duister wij in ons overhouden, hoe kleiner de kans is, dat wij ons over het vele kwaad kwaad maken en zo nog meer kwaad in de wereld doen ontstaan.

c. Hoe kan een mens in de wereld iets betekenen en kosmische krachten op de wereld gebruiken of verwerklijken, wanneer hij zichzelf niet kent? Probeer eens jezelf aan jezelf voor te stellen. Probeer eerst eens te begrijpen, wat je bent, wat je betekent en wat je feitelijke taak is. Laat dan het praten hierover rustig verder aan anderen over en doe, wat naar je gevoel noodzakelijk is.

d. Vaak hoor ik zeggen: maar wij zijn maar gewone mensen... . Dat ben ik ook geweest. Tegenwoordig zou u dat misschien niet meer zeggen. Menigeen, die mij hoort, merkt op: dat is vroeger een rare geweest! Toch was ik een gewoon mens, evenals u. Het zijn echter de gewone mensen, die deze wereld maken. God heeft Zijn wereld niet opgebouwd uit genieën, mensen met titels, diploma's, of dergelijke. Hij schiep de wereld met gewone mensen. Dat wil ook zeggen, dat deze wereld juist voor de gewone mensen is geschapen, dat zij door gewone mensen goed kan worden beleefd, dat zij bestemd is om gewone mensen geestelijk en stoffelijk verder te brengen. Degene, die zich te min acht, zichzelf voortdurend vernedert en daardoor verantwoordelijkheden afwijst, neemt in feite een groot deel van eigen leven weg en werpt het op de mesthoop. Daarnaast verknoeit hij op deze wijze ook vaak het leven van anderen. Wees je bewust van de krachten, die je hebt. Probeer niet iets, wat anderen zo mooi kunnen, na te doen, maar doe, wat je zelf kunt, wat jezelf gegeven is, zo goed als je maar mogelijk is te doen. Probeer niet méér te zijn dan anderen, maar wees voor anderen zo goed als je maar kunt.

e. Vele mensen spreken over demonen, duivels, slechte geesten enz. Zij vergeten daarbij, dat de mens, die tracht meester te zijn over zichzelf, zich van deze invloeden - zo zij al bestaan - maar heel weinig hoeft aan te trekken. Zolang je streeft naar het Licht is de kracht van het Licht in en rond je, staat die Kracht je bij, en voert je steeds verder op het pad van bewustwording en inwijding. Probeer niet eigen onvolkomenheden af te schuiven op anderen, op duivels en demonen. Tracht niet interpretaties te vinden, die voor u prettig zijn in het leven of de heilige boeken, maar probeer hetgeen u innerlijk als goed en juist erkent, zo goed mogelijk uit te drukken, ook wanneer uw wijsheid vergroot wordt door dingen, die anderen niet erkennen.

Mijn betoog is misschien wat ernstig voor wat u van mij pleegt te verwachten, maar elk vogeltje zingt nu eenmaal, zoals het gebekt is. Ik ben misschien vaak scherp, ik houd van de humor,

maar ook ik zie de ernst van de toestand maar al te goed in, vandaar mijn ernst. U moet begrijpen, waar het om gaat. Laat uw medemensen vrij. Zoals het u verboden is anderen door afpersing, of met de zweep naar deze zaal te jagen, zo is het u verboden anderen het goede op te dringen, zoals ú het ziet. Want wat u als goed ziet, zou voor anderen wel eens averechts verkeerd kunnen zijn. Definieer daarom altijd eerst jezelf. Besef, dat elke definitie slechts een gedeeltelijke waarheid kan zijn. Elke gedeeltelijke waarheid is nog verwant met de leugen, maar is niet geheel een leugen, behalve dan sommige politieke definities, die immers meer leugen zijn dan de meeste leugens.

Ik voor mij definieer, wat mens en geest moeten zijn, als volgt: iemand, die steeds meer het leven, het Licht, of God gevoelt als in binnen het Ik werkzame en grote Kracht. Iemand, die deze Kracht volgens beste weten en in overeenstemming met eigen wezen tot uiting brengt, anderen de vrijheid latende, die hij voor zichzelf eist; te leven met en volgens de God, die hij erkent. Volgens mij moet de mens, die de innerlijke weg betreedt - de esotericus - zijn: een mens, die zich niet verward in symbolen, taal en geheimen, maar voor zich de innerlijke waarheid zoekt. Wanneer hij daaraan een symbolische uitdrukking wenst te geven, dient hij er voor te waken, dat deze nooit met het streven zelf wordt verward. Het belangrijkste is misschien wel een definitie van de wereld, zoals ik deze op het ogenblik zie: Een rotje met een lange lont die reeds brandt. Iedereen wacht met spanning, hoe het af zal lopen; zal men het kruit gebruiken om de geest van gif te reinigen, of zal het een rotklap worden?

Op deze wijze ligt voor u in het komende jaar, evenals dit in afgelopen jaren het geval was, een grote taak klaar. Deze taak kan vele verschillende facetten vertonen en kan gaan van een eenvoudig jezelf zijn en goed zijn voor anderen tot een anderen helpen, genezen, of met de krachten van de geest en de krachten Gods ingrijpen in het leven van anderen, daar, waar je dit door hogere Krachten wordt opgedragen. Welke uw taak ook is: wanneer u die taak ook in het komende jaar zo goed mogelijk tracht te vervullen, ben ik ervan overtuigd, dat wij aan het einde van het komende verenigingsjaar zullen zeggen: zo, dat karweitje hebben wij weer goed opgeknapt. Wat volgt?

Vrienden, mijn dank voor het geduld, waarmede u mijn vele spitsheden in het afgelopen jaar hebt aangehoord... en ik hoop op eenzelfde tolerantie voor het komende jaar. Het is mij een vreugde mee te mogen werken aan alles, wat wij binnen deze groepen kunnen en mogen doen. Het woord is aan de volgende spreker. Goedenavond.

Goedenavond, vrienden.

Wanneer ook ik mij verstout mijn ongetwijfeld onwaardige opinie aan u voor te leggen, zo is dit, omdat ik mij gedreven voel tot het helpen der mensheid. Tevens voel ik mij gedrongen uiting te geven aan de grote dankbaarheid, die mij en vele geesten met mij, vervult, omdat jullie, mensen niet doof wilt zijn voor het vele ware, dat u mag worden gebracht. De twee broeders, die mij op deze avond zo waardig zijn voorgegaan, hebben getracht u een beeld te geven van onze Orde en hetgeen van de mens wordt verwacht. Wie in de winter slechts spreekt over koude en stormen en niet droomt van de lente, die komen gaat, de mens, die in de sneeuw slechts winterse wreedheid ziet en niet droomt van de wolken van kersenbloesem, die zo dadelijk zullen bloeien, is ongelukkig.

Er is de laatste dagen iets in de sfeer rond deze aarde, dat aan de eerste zendboden van de lente herinnert. Er is een spanning, een ongedurigheid en een onrust, die ons schijnt te wijzen op het nabij-zijn van het Licht, het nabij-zijn van nieuwe vreugden. Wanneer wij weten, dat de lente komt, zo bereiden wij ons daarop voor. Wij nemen de lichte gewaden en maken dezen klaar, opdat de eerste dag van de lentezon waardig gevierd zal kunnen worden. Wij verzorgen reeds dan de grote potten, waarin de herfst zijn wezen zal uiten door de kleuren van de chrysanthenen. Zo bereiden wij ons voor op het Licht, dat deze wereld zal beroeren.

Er wacht ons ongetwijfeld nog menige storm. Er wacht deze wereld ongetwijfeld nog veel, dat de mensen liever zouden vermijden. Maar de stormen, dié komen vóór het voorjaar komt, breken het dode hout weg, opdat met de lente al, wat leeft, in volle glorie zal moge bloeien.

Er komt voor deze wereld een tijd van Licht, een tijd van vrede en rust. Er komt een tijd, dat de mensheid niet meer tegen zichzelf verdeeld zal zijn, een tijd, dat de mens weer in eenheid van denken en innerlijk streven, evenals in het erkennen van de wijsheden uit het verleden, zijn geluk zal vinden. Er komt een tijd, dat de verdoving van lawaai en de roes van snelheid, die uw dagen nog kwelt, weer voorbij is.

Zendboden zijn gekomen en gaan over deze wereld. Alles wordt voorbereid. Men mag deze voorbereidingen misschien nog zien als een dwaasheid, maar ik zeg u, aan degenen, die de tekenen aan de hemelen verstaan, toont zich reeds nu de komende tijd van Licht.

Ik zou u gaarne iets geven van de vreugde, die gelegen is in het treffen van voorbereidingen en het erkennen van mogelijkheden. U bent vandaag nog ongelukkig en u worstelt met te vele problemen; morgen zal er zon zijn, waarin de problemen worden opgelost en de problemen versmelten. U zult kunnen zien, wat u in werkelijkheid zijt. De weg die u moet gaan, is moeilijk, omdat u ook als mens door zult moeten dringen in uzelf. Het is u niet mogelijk te volstaan met uiterlijkheden. Juist in de komende periode zal de mens meer en meer tot zich moeten keren en zijn innerlijk wezen leren beseffen, maar ook deze moeilijkheid brengt een vreugde. Een vreugde als van iemand, die met vele moeite een berg beklimt en staande - verheven boven de wolken - uit kan roepen: "Ziet, ik heb mijn doel bereikt". O, er volgt een afdalen. Er zullen andere tijden volgen, waarin wezens, die anders zijn dan jullie, mensen zullen heten. Een tijd, waarin weer sprake zal zijn van neergang, wisselingen en strijd, maar wanneer u in uzelf erkend hebt, wat Licht is, zo hebt u de eenheid gevonden met de Heerser en Schepper van alle dingen. De krachten, die men Licht noemt, zijn in deze dagen sterk en nemen steeds toe. In u klinken in deze dagen steeds luider stemmen, die vragen naar de oplossing van het innerlijk geheim.

Zoek niet teveel buiten uzelf, vrienden, want wie zal naar een theehuis gaan, wanneer de binnenplaatsen van zijn yamen vol zijn van vrede, rust en stille vreugde? Wie zal naar uiterlijke bereikingen, kennis en wetenschap grijpen, zonder dat er een noodzaak hiertoe bestaat? Wie zal de krachten van de wereld begeren, wanneer hij in zich meer en betere kracht kan gewinnen? De uiterlijke wereld is uw werktuig. Zij werd u gegeven om uzelf bewust te beitelten tot een deel van een onmetelijke schoonheid, maar uw wezen rust in u. Keer in tot uzelf en ken uw inhoud. Zoek de werkelijkheid en niet slechts de uiterlijke waan.

Mijn geachte voorganger zou het begrip werkelijkheid ongetwijfeld beter hebben omschreven, dan mij mogelijk is. Voor mij is de werkelijkheid de ondeelbare eenheid, die ons bindt met de scheppende krachten, zoals een lichtstraal, die uitgaat van de zon, gebonden is met die zon. Iets, wat je niet vangen kunt met menselijk begrip, iets, wat je niet bepalen kunt, omdat het zo veelzijdig is, straling en trilling tegelijk, deelbaar in vele kleuren en frequenties en toch voor het oog en voor de aarde zelf is dit Licht het leven. De werkelijkheid van ons wezen is één. Slechts uit innerlijke eenheid met de Schepping zullen wij kunnen komen tot een ontzeggen van eindige werelden, een ontzeggen van vormen en sferen, zó levende in eeuwigheid.

Ongetwijfeld is dit alles u reeds bekend en zijn mijn stoutmoedige woorden overbodig. Toch waag ik het u mijn gedachten u als een offer voor te leggen, opdat u zich zult verwaardigen ze te beschouwen.

Vrienden, slechts de mens, die in zich Licht en vrede, in zich geluk kent, slechts de mens, die zich ontworsteld heeft aan het uiterlijke verschijnsel en leeft vanuit de innerlijke waarheid, zal stoffelijk en geestelijk kunnen beantwoorden aan de eisen, die hem evenzeer gesteld worden door deze tijd, als door de Godheid, Die hem geschapen heeft.

Nu ga ik heen om het woord aan een laatste en waardiger spreker binnen dit eerste deel van de avond te geven. Toch hoop ik, dat u ook mijn nederige woorden niet helemaal zult verwerpen. Goedenavond.

Goedenavond, vrienden.

U hebt nu de stem gehoord van enkele broeders, allen met hun eigen inzichten en eigen meningen. Het zal u duidelijk zijn, dat wij dit jaar niet kunnen afsluiten zonder nogmaals te spreken over onze Orde zelf. Niet over wat zij is, maar over hetgeen zij zoekt en wil bereiken.

In de geest was eens een grote verdeeldheid, zó sterk, dat zij nu nog in overleveringen voort klinkt. Dan wordt er gesproken over de uitwerping van geesten in het duister, over de veelheid van meningen, waarbij niet slechts de wereld, maar ook de sferen beroerd werden door Babel, de verwarringen van spraak.

Langzaam heeft veel van de geest het contact met anderen teruggevonden. Lang heeft men moeizaam geworsteld om elkaar te leren begrijpen. Er is een tijd aangebroken, waarin door de geest geen werkelijk verschil meer wordt gemerkt tussen een soort van christendom en een andere soort, tussen geloven aan Jezus, de Boeddha, of een wachten op de Heer Maitreya. Al deze dingen, elk voor zich misschien belangrijk, worden immers weggevaagd, wanneer wij de werkelijkheid leren zien. De geest, die vrij is en mag schouwen naar de grootsheid van de Schepping, beseft hoe alle tijden samengevlochten zijn tot één geheel. Er is geen sprake meer van één bepaalde tijd, die belangrijk is en andere tijden, die onbelangrijk zijn. Wel is er steeds sprake van een wisseling van bewustzijn.

Wij kunnen niets aan het werkelijk weefsel der Schepping veranderen. Wij gaan van draad tot draad, van kleur tot kleur en menen veranderingen te ondergaan, terwijl wij in feite steeds onszelf blijven. In de geest beseft men dit. Het is niet zozeer belangrijk, dat wij iets van betekenis doen in de wereld of kosmos, maar belangrijk, dat wij de eenheid van alle dingen beseffen. Het is niet zo belangrijk, dat wij de juiste leer kennen. Het is belangrijk, dat wij binnen de Schepping op de juiste wijze weten te beleven, wat wij moeten zijn.

Er zijn grote reeksen van gebeurtenissen waarop mens noch geest invloed uit kan oefenen. Ergens in het begin heeft de grote macht, die wij God noemen, Zijn stempel op het Al gedrukt. Dit betekent, dat er een grondplan is en een basisplan, waarvan nooit en te nimmer kan worden afgeweken. Dit basisplan is vastgelegd in vele wetten. Dit basisplan openbaart zich ook aan ons voortdurend als een kosmische wetmatigheid. Ons te verstouten dit plan ook maar aan te tasten is niet slechts dwaasheid, maar voor ons eigen ervaren verderfelijk. Te pogen een deel van dit plan te realiseren en andere delen bewust buiten beschouwing te willen laten, is in strijd verkeren met de Goddelijke bedoeling en de Goddelijke Schepping, waardoor je een frustratie voor jezelf tot zekerheid maakt.

Het is duidelijk, dat de geest, die dit alles heeft leren beseffen, tot een alles omvattende samenwerking moet komen. Onze groep is een van de kleine delen van een groot geheel. Onze Orde wil, mijne vrienden, niet slechts een geestelijke vereniging zijn tot bijstand van leergierige stoffelijke wezens. Wij willen een draad zijn in het weefsel der oneindigheid, geheel in overeenstemming met de Goddelijke wil en wet. Om dit te zijn willen wij samengaan met elke kracht, die de verwerkelijking van het Goddelijke en de Goddelijke wil evenzeer nastreeft.

Het heeft geen zin in deze dagen nog te vragen naar een dogma. Een wetenschappelijk bewijs, hoe belangrijk ook in de ogen der mensen, het verliest zijn belangrijkheid, zolang het niet in Gods wezen past. Wij kunnen de tijd niet vlugger doen gaan, of zich trager laten voltrekken. Wij kunnen u niet redden van hetgeen u voor uzelf veroorzaakt. Wij kunnen u alleen helpen om meer en beter uzelf te zijn. Wij mogen u bijstaan om al hetgeen niet noodzakelijk is, te ontgaan. Hier ligt onze eerste taak.

Voor onszelf zouden wij steeds meer in willen gaan tot hetgeen menig maal het Licht wordt genoemd, doch Licht noch duister, want dit is een waarheid in jezelf, is een erkenning. Dit erkennen betekent, dat sommigen van ons terug zullen keren en deel willen hebben aan uw leven en het lot van de mensheid. Daarbij gaan wij niet uit van een bindende maatstaf. Een bindende maatstaf zal ook voor u nimmer kunnen gelden. Allen gaan hun eigen weg, maar allen kennen gezamenlijk één doel: God, Licht, Kracht. Dat is ons inzicht in het leven en de mogelijkheden daarvan.

Voor de mens is het noodzakelijk, dat er bewijzen bestaan, die voor hem begrijpelijk en controleerbaar zijn. Wij zijn ons maar al te goed bewust van het feit, dat ons spreken op deze

avonden niet een bewijs mag worden genoemd. Wij vragen van u dan ook geen aanvaarding van de werkelijkheid van ons wezen. Daarover moet uzelf beslissen. Wel vragen wij van onze toehoorders voortdurend een ernstig overwegen van al hetgeen wij zeggen. De bewijzen zullen u gegeven worden op een andere manier.

Zonder over te gaan tot een voorspelling wil ik u erop wijzen, dat de komende tijd een klimmende reeks van wonderen, eigenaardige gebeurtenissen, onbegrijpelijke genezingen, ontstellende ontdekkingen en zegenrijke uitvindingen te zien zal geven. Drie jaren tezamen vormen een fase, waarin chaos en verwarring heersen, maar gelijktijdig nieuw weten en nieuwe vormen ontstaan. Het jaar 1963 is daarbij een kroon- of kernjaar. De periode daarvoor zoekt naar een climax, de periode, die op dit jaar volgt, zal langzaam deze climax doen uitklinken en daarvoor blijvende waarden in de plaats stellen. Eerst na deze tijd zult u kunnen beseffen, hoe waar onze woorden zijn. Toch wordt u reeds nu vaak een persoonlijk bewijs gegeven, wordt u persoonlijk inhoud gegeven in het leven. Wij verzoeken u aan deze dingen niet voorbij te gaan. Wij zouden gaarne zien, dat u op uw wijze en vanuit uw eigen weg en denken mee zou werken om het doel te verwezenlijken, dat ook wij ons hebben gesteld. Help de mensheid om één te zijn, help de mensheid en uzelf om in onzelfzuchtigheid een nieuwe levenskracht en een nieuw levensdoel te vinden.

Na deze voor mij nog inleidende woorden wil ik u nog wijzen op de moeilijkheden van de innerlijke weg in deze tijd. Menigeen zoekt naar een bewijs. Het zoeken naar een bewijs is menselijk en voor de mens een recht. Een geloof kan u niet gegeven worden, een geloof moet u zich verwerven. Geen enkel geloof is volledig bewijsbaar, realiseer u dat wel. Filosofie kan bij het zoeken naar een geloof een groot en belangrijk hulpmiddel zijn. Zij kan u leren te denken. Maar de filosofie van het bovenzinnelijke is in deze tijd nog niet in staat zich geheel op feiten te baseren. Toch zal binnen niet al te lange tijd ook over het voortbestaan van de ziel een filosofie kunnen worden opgebouwd, die gebaseerd is op in de menselijke wereld bewijsbare feiten. De wetenschap zal deze dingen kunnen controleren, in de laboratoria veel van wat nu nog onbewijsbaar geloof is, na kunnen speuren en bevestigen. Aan deze mensheid wordt alles gegeven, wat maar gegeven mag worden, zelfs het bewijs. Het is beter voor u niet op deze bewijzen te wachten.

Het voortbestaan, ongeacht de voorstelling, die u daarvan hebt en de bewijzen, die daartegen misschien nog worden aangevoerd, is een feit. Het leven is eeuwig. In dit eeuwige leven hebt gij reeds nu, volgens de Goddelijke wetten, een vaste gestalte, een vaste levenshoud. Al uw zoeken en denken moet gericht zijn op het erkennen van dit feitelijke doel van uw wezen. Daarvoor helpen niet alleen methoden van denken en redeneren. Ook is het niet voldoende om in een ogenblik van verzadigde verrukking iets te ondergaan, wat je later beseffen noch omschrijven kunt. Daarom is voor alles noodzakelijk, voortdurend, met al je krachten en geheel je wezen, uitdrukking te geven aan hetgeen je voelt te zijn. Het is noodzakelijk ook praktisch uitdrukking te geven aan alles, wat je binnen jezelf als waarheid meent te erkennen. Theorie en praktijk moeten nooit afzonderlijk worden gezien, deze delen van het leven mogen niet van elkaar afgesplitst worden. Het is onmogelijk ooit een diploma van geestelijke wijsheid te behalen. Het is alleen mogelijk het innerlijk erkende toetsende aan eigen beleven en weten, daarbij het Goddelijke steeds in het brandpunt stellende, te komen tot een redelijke persoonlijkheidsverwerkelijking, die altijd en te allen tijde een actieve factor van het Ik zal blijven, tot de gehele persoonlijkheid bekend is en als zodanig in een erkennen van Gods werkelijkheid kan blijven bestaan zonder verdere veranderingen.

Het is voor ons niet voldoende eenvoudigweg te dromen van deze dingen. Ik weet, mensen, dat jullie zoveel dromen van geestelijke bereikingen en stoffelijke mogelijkheden. De droom kan soms een symbool zijn, de uitdrukking van iets, wat reeds niet erkend in je leeft. Dat is wel zeker. Maar wie de droom wil stellen in de plaats van de daad en de wensdroom stelt in de plaats van het ernstig in zichzelf zoeken en denken, geeft zich over aan een noodlot, dat hij nimmer zal kunnen beheersen.

Voor elke mens is het belangrijk meester te worden over zichzelf. Dit meesterschap bereikt men het beste door alle krachten en aandacht te geven aan alles, wat men erkent als goed en juist, om zich daarin uit te leven, zo volledig als men dit maar kan. Er blijft dan geen tijd voor andere dingen. Door ontwenning ontstaat dan ook daar, waar de slechte gewoonte eens een bedreiging

van de geestelijke vooruitgang was, een beheersing. Wij wensen u allen Licht en Kracht toe. Wij willen altijd met en bij u zijn, wanneer wij u daarmee kunnen helpen. Maar niemand kan uw schreden werkelijk leiden buiten de God, Die Zich in u heeft geopenbaard. Niemand kan u werkelijk veranderen en verbeteren dan alleen het eigen bewustzijn, dat zich in erkennen tot God en de Goddelijke werkelijkheid keert.

Het is als mens moeilijk de Goddelijke werkelijkheid te beseffen. Indien u zich realiseert, hoeveel van deze wereld u ontgaat, hoe weinig u in feite weet over deze wereld, dan begrijpt u reeds nu, dat alles, wat u ziet, slechts een selectief beeld is, dat u zelf hebt uitgedacht, een beeld, dat veel van de vaststellingen, die de mensen samen delen, wel een schijn van werkelijkheid geeft, maar niet kan verhinderen, dat zij in feite geen werkelijkheid zijn, maar onderling aanvaarde conventies. In dit besef erkent men, dat nergens in de stoffelijke wereld, of in de geestelijke, maar zich nog vormen kennende wereld, een houvast kan bestaan aan de Goddelijke werkelijkheid buiten het Ik. Elk bewust wezen heeft een innerlijke zekerheid: Ik ben deel van de Goddelijke werkelijkheid. Ik ben deel van het Scheppingswerk. Ik heb daarin mijn vaste plaats. Ik heb mijn taak. Mijn bestaan heeft zin.

Hierop dient men zich dan ook te baseren. Indien wij tot een juister besef van al deze dingen bij mogen dragen, zo zijn wij daarvoor dankbaar. Maar hetgeen wij doen, vloeit ook voort uit ons eigen wezen. Ik weet, dat men ons soms wil danken voor het vele dat wij brengen. Wij brengen nog lang niet genoeg, wij zouden meer moeten brengen, maar ook wij zijn onvolmaakt. Dank ons niet en verwacht van ons niets. Indien wij in het volbrengen van hetgeen wij nu erkennen als deel van ons wezen en onze taak voor u een begrip van eigen wezen en taak wakker mogen roepen, volbreng dan het erkende in geest en stof, in denken en daden.

Ik kan u helaas geen hoop geven op de zoetelijke hulp en bijstand van zuiver persoonlijke leiders en kan u niet de vertederende heiligheid geven van de geest uit het Licht, die u ondanks uzelf zal redden. In deze zin kunnen alleen die dingen gebeuren, die bij het begin der Schepping reeds in het kosmische gebeuren werden vastgelegd. Slechts, wat is, kan voor u plaats vinden, niet meer en niet minder. Wel kan ik u een zekerheid geven:

Degenen, die de Goddelijke werkelijkheid kennen, zeggen ons, dat zij Licht noch duister is, maar een volmaaktheid, die buiten alle beschrijven ligt, een beleven, dat zózeer harmonisch is, dat het Ik - zich daarin verliezende - van daaruit tot openbaring van het geheel kan worden op elk ogenblik.

Dit betekent, dat voor u en ons allen de uiteindelijke bereiking is weggelegd. Het betekent, dat u allen die uiteindelijke bereiking door eigen daden door eigen zoeken en streven tot werkelijkheid voor uzelf zult kunnen maken. Dit wil zeggen, dat, indien hulp noodzakelijk is, volgens uw wezen deze hulp u te allen tijde zal worden gegeven, niet zoals u deze wenst, maar zoals zij in de kosmische wet is vastgelegd.

Misschien klinkt alles u hard in de oren. Het lijkt harder dan het is. Het zijn feiten, geen verlossingen zonder meer. Mogelijk is er een vergeving van zonden. Maar er is niemand, die u geheel van de zonde verlost, die alle schuld voor u uitboet. De verantwoordelijkheid blijft eveneens geheel de uwe. Mogelijkerwijze is er voor u rust in, of na dit leven, maar nimmer is er een einde. Gij zult verder leven. Niet in anderen, maar persoonlijk, hetzelfde ego.

Onze groep heeft dit beseft. Ik weet zeer wel, dat zij onbelangrijk is en klein - ook al telt zij in verhouding veel leden - indien wij haar vergelijken met alle andere geestelijke groepen en groepjes samen, die allen toch ook trachten de gemeenschap der mensen op aarde op dit ogenblik te helpen en te redden, omdat dit in dit moment van de tijd klaarblijkelijk onze taak is. Ook al is die schijnbaar belangrijke tijd dan maar een enkele draad, of een enkele kleurstip in het Goddelijke weefsel. Ik weet deze dingen niet zeker. Wel weet ik, dat dit de tijd is en het uur. Ik weet, dat wij zó moeten zijn en niet anders in deze dagen.

Wanneer u het ons mogelijk maakt onze taak beter te vervullen, zullen wij u hiervoor dankbaar zijn. Wanneer wij een samenwerking kunnen vinden, waardoor mensen en mens, mens en geest, geest en geest, in groter begrip en met groter onderling respect de werkelijkheid rond zich beginnen te zien, zo zullen wij ook daarvoor uit geheel ons wezen dankbaar zijn. Ook dan

behoort onze dankbaarheid niet in de eerste plaats aan u, maar aan het eeuwige Wezen, dat in het eerste ogenblik der Schepping deze mogelijkheden en bereikingen reeds in Zijn wezen heeft uitgedrukt.

Wij geven u op deze avond geen gelegenheid tot commentaar, of het stellen van vragen, ook niet in het eerste deel van onze bijeenkomst. Zo dadelijk volgt nog een andere spreker, die u, in tegenstelling met hetgeen tot nu toe is gebracht, zonder nadruk op de Orde en haar werken, zal trachten u verder in te wijden in de betekenis van de kosmos. Begrijp, dat dit eerste deel een poging onzerzijds inhoudt om onszelf te verklaren, niet om onszelf te rechtvaardigen.

Wat u in dit tweede deel zult kunnen vinden, moet voortkomen uit hetgeen mijn voorgangers en ook ik u in dit eerste gedeelte hebben gebracht. Allen tezamen, elk volgens eigen inzicht, denken en geloof, streven wij, krachten uit de geest, naar het behoud der mensheid. Al kunnen wij niet zien in de eeuwigheid en de waarheid, hoe dit behoud zal zijn, zo is ons het feit, dat wij deze taak hebben gekregen, voldoende. Ik hoop ook in een volgend jaar van samenwerking tussen mens en geest deze taak te kunnen volvoeren. Uw taak is niet alleen te luisteren naar hetgeen wij zeggen, maar te streven naar broederschap, naastenliefde en verdraagzaamheid, zo tegenstellingen overwinnende en tot een besef komende van de Kracht, die ons allen regeert. Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

Goedenavond, vrienden.

Ook al is dit de laatste maal van dit verenigingsjaar, zou ik toch gaarne uw aandacht hebben voor enkele punten van meer esoterische betekenis.

Er bestaan vele kosmische wetten. Daaronder zijn wetten, die wij reeds uit den treure besproken hebben. De belangrijkste wet blijft nog steeds de wet van evenwicht, van gelijkblijvende velden.

De wet van evenwicht zegt ons, dat geen enkele actie eenzijdig kan zijn, omdat alle dingen in de Schepping geuit, tweeledig zullen moeten blijven. Zij zegt ons, dat geen enkele ontwikkeling alleen Licht kan zijn, maar steeds Licht en duister tezamen in zich zal bergen. Zij zegt ons verder, dat elke verstoring van evenwicht door de kosmos onmiddellijk zal worden gecompenseerd, zodat wij te allen tijde te maken zullen hebben met een perfect en evenwichtig geheel.

Voor de esotericus is deze wet in zekere zin een vertroosting én een bedreiging tegelijk. Hoe verder wij komen op het pad naar het Licht, hoe groter het aantal mogelijkheden voor ons ook wordt om het duister te kennen en te beleven. Hoe eerlijker wij tegenover onszelf zijn, hoe groter de behoefte wordt aan een masker, of aan een leugen. Er is zelfs in ons wezen geen scheiding te maken tussen waarheid en leugen, zodra wij ons naar de buitenwereld moeten keren. Wij weten, dat het aanvaarden van het evenwicht als belangrijk punt in de innerlijke bereiking voor ons tevens inhoudt, dat wij onaantastbaar zijn voor alles, wat niet in ons wezen als werkelijkheid bestaat. Het is juist over dit gevolg van de wet van evenwicht, dat ik nog verder met u wil spreken op deze avond.

Onaantastbaar zijn klinkt soms buitengewoon mooi. Het brengt anderzijds een zekere vereenzaming met zich, een grotere verantwoordelijkheid. Voor alles brengt het ook met zich een afwijken van de erkende menselijke normen. Voorbeelden, die stoffelijk hiervan kunnen worden gegeven, klinken haast overdreven: De mens, die in zich het vuur niet kent, kan door het vuur schrijden en zal daardoor niet worden aangetast. Maar ook de warmte van het vuur zal hij niet kennen.

De mens, die de zwaarte van de wereld in zich niet meer erkent, doch zich slechts baseert op de kosmische eenheid, wandelt gelijkelijk op aarde en water, zweeft door de lucht en is onafhankelijk van vele dingen, die voor een normaal mens noodzakelijk zijn, daaronder ook ademhaling, stoffelijke uiting en voeding en andere facetten, die tot het normaal menselijke leven behoren.

Wij zijn geneigd het evenwicht in ons zoeken niet te realiseren, maar eerder te verstoren. Het waarom is duidelijk. Wij zullen als mens altijd uitgaan van een onevenwichtig standpunt. In ons esoterisch streven en zoeken zullen wij nooit uitgaan van kosmos en eeuwigheid.

Noodgedwongen gaan wij altijd weer uit van onszelf en de in ons levende voorstellingen. De in ons levende voorstelling is - zelfs indien dit in stoffelijke zin niet meer geheel juist of waar is - toch altijd: begeren. De esotericus begeert bv. het Licht te zien, of zijn God te kennen. Hij stelt zich dit stoffelijk voor en realiseert zich de mogelijke consequenties niet. Dientengevolge zal eenieder een voortdurende ver storing van het evenwicht teweeg brengen in en rond zichzelf.

In de oude mythen en legenden vinden wij deze vreemde gang van zaken steeds weer aangeduid. In het Gilgamesj-epos vinden wij een beschrijving van de sombere gang door de kloof des doods, die de held voert naar een onbekende onderwereld. Bij de terugkeer uit de kloof zal de held een wereld zien, die niet meer zijn wereld is. Zo gaat het ons ook vaak, omdat wij, doordringende in onszelf, niet beseffen, dat hetgeen wij eenzijdig in onszelf bereiken, onze wereld zal veranderen, want de wereld buiten ons moet voor de eenzijdigheid, de ver storing van evenwicht compenseren.

De mens, die innerlijk heeft beleefd, die geestelijk heeft bereikt en een nieuwe, eigen waarheid heeft gevonden, zal nooit meer terug kunnen keren in de wereld, die hij kende. Voor hem zijn de waarden veranderd, de verhoudingen verschoven. Het is zeer belangrijk, dat wij ons daarvan steeds bewust zijn. Anders zullen wij immers, onmiddellijk na de terugkeer uit het geestelijk beleven, de wereld trachten hernieuwd in haar oude en bekende status terug te brengen. Wij willen de oude verhoudingen herstellen, onze oude persoonlijkheid en de oud-gewende omgeving zo snel mogelijk terug vinden. Dat kan gebeuren in een stof-wereld, of in een sfeer. Maar indien wij er in slagen het oude terug te vinden, zo zullen wij daarmee ook tevens alle bereikte geestelijke vooruitgang prijs geven. Wij kunnen - en dit maakt de wet van evenwicht ons duizenden malen duidelijk - alleen geestelijk verder komen, indien wij tevens de veranderingen van waarden in onze stoffelijke, of geestelijke omgeving mede aanvaarden.

Ook in andere voorbeelden van inwijding vinden wij omschrijvingen, die deze toestand en haar gevolgen voor ons duidelijker maken. Er wordt verteld, dat bij een bepaalde Griekse inwijding, evenals bij een Babylonisch-Egyptische inwijding, de neofiet in een trance-toestand gebracht werd. Daarbij werd hem een droom opgelegd, waardoor het hem scheen, dat hij begraven was in levende rots. Zonder middelen moest hij zich daar doorheen worstelen. Zolang hij geen angst, vrees, of benauwenis kende, was er steeds een gang voor hem, waardoor hij verder kon gaan. Zodra hij vreesde, moest hij met alle middelen werken en leed hij ook lichamelijk sterk in zijn strijd de rotsen te doorbreken en uiteindelijk het licht toch nog te bereiken. Degenen, die in deze proef faalden, bleven heel vaak dood.

In onze ogen is een dergelijke beproeving overbodig zwaar. Wij zijn vaak van mening dat men hier ook met een symbool had kunnen volstaan. Maar deze beproeving is in ieder geval de juiste omschrijving van hetgeen wij door zullen maken, wanneer wij ons in het innerlijk labyrint, dat wij "Ik" noemen, wagen. Daarin ontdekken wij zovele onbekende waarden, die ons vrees aanjagen. Wij vinden daarin zovele tekorten - vooral volgens eigen opvattingen - dat wij bang worden. Zijn wij verder angstig, dan wordt het reeds bereikte voor ons een wurgende benauwenis. Wij kunnen niet meer verder, maar vinden ook geen weg meer terug. Dan zijn wij het slachtoffer geworden van een onvolmaakt bereiken, een te snel streven. Het kan dan vele levens en het bestaan in vele werelden, of sferen vragen, voor wij de moed vinden om weer verder te gaan op deze weg. Voor de esotericus bestaat geen weg terug. Zo hij vreest, angst kent voor dood, of uitblussing, of angst kent voor lijden, dan zal hij daardoor juist zichzelf steeds grotere beproevingen opleggen en daardoor soms zelfs falen in de zending, die hij op zich heeft genomen.

U zult begrijpen, dat al deze dingen het zoeken naar inwijding nu niet direct voor allen aantrekkelijk maken. Ook hiervoor geeft de wet van evenwicht een verklaring: het is wenselijk noch noodzakelijk, dat er vele ingewijden zijn. Zolang de ingewijde het tegenwicht vormt voor de dwaas, en de ziende de leider is van vele blinden, zo kan er in de kosmos een evenwicht blijven bestaan, zonder dat de mensenwereld daardoor wordt aangetast. Zouden alle, of de meeste mensen op deze wereld de toestand van inwijding bereiken, waar zou de wereld dan blijven?

Er zou dan geen mensheid meer zijn, of kunnen bestaan en de menselijke vorm zou moeten worden afgezworen voor een andere. Begrijp goed, dat inwijding in een bepaald leven lang niet altijd gewenst is. Het is niet wenselijk, dat een ieder in een bepaalde tijd door zal dringen tot de hoogste geheimen. Aan de andere kant dienen wij steeds weer te beseffen, dat de wereld evenmin kan bestaan, zonder dat ingewijden en gezondenen zich steeds weer binnen deze wereld openbaren.

Bij het bezien van deze strijd tussen dingen, die wij vaak Licht en duister noemen, valt ons een tweede evenwicht op van dingen, die volgens ons begrip met elkaar strijdig zijn. Wij vinden de materiële wetenschap steeds weer in een directe tegenstelling tot het geloof en geloofs-aanvaarding. Ook deze tegenstelling is niet toevallig. Wij zullen haar dan ook binnen ons eigen wezen evenzeer ontmoeten, als in de wereld buiten ons. Altijd zullen wij hopen deze twee één te kunnen maken, maar die eenheid is in feite onbereikbaar, zolang het heelal bestaat, of beseft wordt volgens de huidige normen. Er zal een tegenstelling moeten zijn. Wanneer de mensheid in staat zou blijken geloof en wetenschap tot een absolute eenheid samen te smeden, zou dit tevens het einde betekenen van alle mensheid in de huidige vorm. Dit einde zou misschien een gelukkig einde zijn. Maar daarvoor zouden dan weer duistere krachten ontstaan, een onbewustzijn - waarschijnlijk in de stof - dat geleid zou moeten worden door hen, die door de eenheid van geloof en weten een inwijding bereikt hebben.

Overdenkt dus goed wat u wilt, wat u bovenal begeert. Dring niet zonder meer klakkeloos in de verborgen wereld van uw wezen binnen, u kunt nu al betrekkelijk ver gaan en in verhouding veel van uw werkelijk ego leren kennen. Reeds nu kunt u beseffen van het grote ego, waarin gij als deel opgenomen zijt en zult u reeds nu een voorstelling kunnen maken van de veelomvattende werkelijkheid, die in uw wezen verborgen is.

Ook als mens kan men reeds veel van de werkelijkheid beseffen en soms zelfs meerdere geestelijke werelden naast de eigen stofwereld kennen. Maar niet iedereen mag - of kan - het pad der inwijding ten einde gaan. Besef ook dit. Slechts degene, die hiervoor rijp is, zal - alleen reeds door dit rijpingsproces - tevoren reeds het tegenwicht hebben geschapen. Het ogenblik van de inwijding is dan tevens het ogenblik, dat men de aansprakelijkheid aanvaardt voor de tegenstellingen, die men voordien reeds in het leven riep.

Zo wij dan toch willen blijven zoeken naar de hoogste bewustwording en de allerhoogste inwijding, zo dienen wij te beseffen, dat dit alleen in overeenstemming met het Goddelijke én de Goddelijke wetten mogelijk is, dat wij onszelf binden aan de Schepping door de inwijding, die wij ondergaan en ons daarvan niet bevrijden. Wij begrijpen hopelijk ook, dat het werkelijke evenwicht binnen God te allen tijde bestaat en dat de twee uitingen, namelijk, het onbewuste, dat wij lijden noemen en het bewuste, dat wij ons wezen heten, samenvloeien in het Goddelijke. Daarin alleen vinden wij het punt van rust, dat vrede en absoluut weten wordt geheten.

Misschien vindt u dit alles een beetje moeilijk. Maar juist wanneer er een periode komt, dat er geen zittingen zijn, dat er geen cursussen zijn en u nog een tijdje moet wachten, voordat u daarmee weer kunt gaan beginnen, is het belangrijk ook deze dingen eens te overwegen. Het is mooi en goed te zeggen: "wij willen de weg der innerlijke bewustwording gaan". Het is heel mooi en met alle kracht en wil te stellen: "wij zullen God vinden". Nog beter is het te zeggen: "wij zullen werken vanuit en door de Goddelijke kracht". Maar wij kunnen dit nooit juist doen, wanneer wij niet tevens beseffen, wat daaraan allemaal vastzit. Daarom juist heb ik u op deze avond het voorgaande voor willen leggen. Ik wilde u duidelijk maken, hoe de wet van evenwicht méér is, dan alleen een uitdrukking van het groot-kosmische bestaan. Deze wet regeert uw wezen en leven evenzeer als het geheel van de Schepping.

Daarnaast vraagt een tweede wet nog een ogenblik onze aandacht en wel de wet, die wij de wet van de causaliteit noemen, of de wet van oorzaak en gevolg.

Gezien hetgeen ik u over de eerste wet vertelde, zal het duidelijk zijn, dat elke oorzaak, die in mij ligt, tweëerlei gevolg zal moeten hebben: een gevolg voor mij persoonlijk en een gevolg voor alles, wat buiten, of in tegenstelling tot mijn wezen bestaat. Ik kan, goed doende en goede gevolgen wekkende voor mijzelf, handelende uit een persoonlijk bewustzijn, komen tot een reeks van gevolgen, die anderen treffen en haast fataal lijken. Op belangrijke punten in verband

hiermede wil ik u deze avond ook nog wijzen: het is helaas onmogelijk te voorkomen, dat onze handelingen en strevingen - geestelijk zowel als stoffelijk - vooral buiten ons, andere gevolgen hebben, dan wij meenden of wensten. Wij kunnen nooit en te nimmer overzien, wat onze daden en gedachten zullen betekenen voor de wereld, waarin wij leven, of voor een andere sfeer. Wij kunnen alleen begrijpen, wat zij voor óns betekenen.

De wet van causaliteit moet door ons dan ook onmiddellijk worden aangevuld met de regel: heb uw naasten lief, gelijk uzelf. Indien u uzelf zoekt, dan scheidt u oorzaken in de wereld zowel als voor uzelf, die voor u een voortdurende belasting zijn en een belemmering voor elk verder gaan. Op het ogenblik dat u zoekt in het Ik die gevolgen voort te brengen en die oorzaken te scheppen, die volgens uw beste weten en denken voor de mensheid goed zijn, dan hebt u aan uw verplichtingen en taak voldaan. U hebt dan tevens het gaan van het geestelijk pad voor uzelf gemakkelijker gemaakt. Wat de werkelijkheid is, mag u dan later wel beseffen maar dit zal u noch in uw taakvervulling noch in uw innerlijke bereikingen belemmeren.

Wanneer Jezus tot Zijn volgelingen spreekt, blijkt wel zeer duidelijk, dat Hij Zich ervan bewust is, de wereld strijd te brengen: "Ik ben niet gekomen om u de vrede te brengen, doch Ik breng u het zwaard". Hij wist, wat de gevolgen van Zijn leven en leer zouden zijn. Hij, die de Vorst des Vredes is, zou ongetwijfeld liever hebben gezien, dat Zijn leer voor de wereld Licht en bevrijding zonder meer was. Erkennende, dat dit onmogelijk is volgens de structuur van de wetten en kosmos, aanvaardt Hij echter de consequenties van Zijn vredesleer: strijd! Ook wij zullen de gevolgen van ons leven en streven moeten aanvaarden. Wij kunnen niet heel de wereld enkel geluk en vrede brengen. Zelfs ons beste streven zal voor anderen ongeluk en strijd kunnen baren, ontsteltenis, onbegrip en lijden ten gevolge hebben.

Indien wij echter niet alleen onszelf zochten en bij het volgen van het innerlijke pad niet beroerd werden door angsten voor het Ik, of door begeerte, die met het Ik zijn gebonden, dan beantwoorden wij aan het kosmisch juiste en zullen wij uit ons denken en handelen, volgens de kosmische wetmatigheden het Licht en de Kracht verkrijgen, die het ons mogelijk maken om ons te verheffen boven de gevolgen van onze daden en gedachten in de wereld, terwijl wij bij een verder vorderen, zelfs de macht zullen krijgen, alle gevolgen in overeenstemming met het bereikte bewustzijn, ook voor anderen, te doen verkeren in Licht en besef. Wanneer wij in een komende tijd verder willen gaan met een streven naar bewustwording en esoterie, zo zal het noodzakelijk zijn deze dingen te overdenken en te beseffen, hoe groot de verantwoordelijkheid is, die u daarmee op u neemt tegenover uzelf, ook in uw houding tegenover anderen.

Begrijp, hoe God zelf - of zo u dit liever hoort: de Schepper, de grote Bouwheer, de eerste Oorzaak - niets anders gedaan heeft, dan in de uitdrukking van Zijn wezen de beperkingen te stellen, volgens welke wij in Zijn Schepping wel tot Hem kunnen gaan, maar nimmer andere delen van de Schepping tot Hem kunnen dwingen te gaan.

Daarmede, vrienden, heb ik mijn bijdrage op deze avond beëindigd en geef het woord aan de laatste spreker.

Goedenavond.

BESLUIT

Ik neem een besluit,
wat de dagen ook brengen,
wat ook leeft in de sferen,
wat mij overkomt en de wereld gebeurt,
ik wil sterk zijn in de kracht des Heren.

Wat ook mijn geloof bedreigt,
wat mij ook doet wank'len op mijn paden,
ik wil niemand vragen om hulp, of genaden,
buiten wat God Zelf mij geeft.

Want slechts in Zijn Licht,
in Zijn Kracht en Zijn Wezen,
en niet anders zoek ik mijn kracht.

Mijn weg is soms zwaar,
dan valt het moeilijk voort te gaan.
Toch wil ik die weg aanvaarden,
toch wil ik juist in dit bestaan,
reeds zoeken naar de eeuwige waarden van God,
die Al geschapen heeft
en ook hier Zich openbaart.

Ik wil erkennen in Licht en duister gelijkelijk,
Gods scheppend wezen en Goddelijk werk.
Ik zal, tot ik door de Schepper Zelf
daarvan voor altijd wordt ontheven,
trachten te zijn één met al wat leeft.
Ik wil delen met allen zorgen en leed,
ik wil juichen met allen,
één met al voor alle tijd,
om met al te streven tot Licht,
ik wil en zal zijn al,
waarvoor mijn God mij heeft geschapen,
volvoeren al, wat Hij mij geeft als taak
en neem mij voor, zo goed ik kan,
dat deel van de Schepping te zijn,
waarvoor God mij heeft bestemd,
en van belang te achten dit wel bovenal,
al ben ik nog zo klein.
Ik wil alles vergeten en noemen het waan,
indien het niet leeft uit mijn God
Zo neem ik mijn besluit.